

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v Bratislave, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ivana Rumanu a členiek senátu JUDr. Idy Hanzelovej a JUDr. Jany Zemkovej PhD. v právnej veci žalobcu: **F. S. – S.**, zastúpený: JUDr. J. V., advokátom, proti žalovanému: **Colné riaditeľstvo Slovenskej republiky**, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 15166/2006 zo dňa 11.06.2007, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Prešove č.k. 3S/47/2007-35 zo dňa 16.01.2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 3S/47/2007-35 zo dňa 16. januára 2009 **p o t v r d z u j e**.

Žalobcovi právo na náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Prešove napadnutým rozsudkom č.k. 3S/47/2007-35 zo dňa 16.01.2009 zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 15166/2006 zo dňa 11.06.2007, ktorým zmenil výrok rozhodnutia Colného úradu Prešov zn. 670/2006-6291 zo dňa 05.01.2006 tak, že predmetom prepadnutia v prospech štátu je minerálny olej v rozhodnutí špecifikovaný bez obalu a to v celkovom množstve 18696 litrov, ktorý bol zabezpečený žalobcovi rozhodnutím Colného úradu Prešov zn. 16/2004-3 dňa 28.07.2004. Keďže žalobca – majiteľ tovaru, v zmysle ust. § 14a ods. 3 zák.č. 511/1992 Zb.

o správe daní a poplatkov a o zmenách v sústave územných finančných orgánov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon č.511/1992Zb.), neodstránil pochybnosti, ktoré viedli k zabezpečeniu tovaru.

Krajský súd svoje rozhodnutie zdôvodnil tým, že považuje za nedôvodnú námietku žalobcu, že úlohou colného úradu bolo konanie podľa § 25a zák.č. 511/1992 Zb. prerušiť do právoplatného rozhodnutia v trestnej veci vedenej na Okresnom súde v Humennom. Krajský súd sa stotožňuje s argumentáciou žalovaného, že trestné konanie spočíva na iných princípoch a zásadách ako daňové konanie, pričom skutočnosť, že žalobcovi nebolo preukázané, že sa dopustil trestného činu neznamena, že rozhodnutie o prepadnutí tovaru v prospech štátu je nezákonné, prípadne že colný úrad bol povinný konanie prerušiť do právoplatného skončenia trestného konania, pretože takáto povinnosť mu zo zákona č. 511/1992 Zb. nevyplýva. Skôr začaté trestné konanie teda nie je konaním o predbežnej otázke, tak ako namietal žalobca v žalobe (o otázke, o ktorej nebolo právoplatne rozhodnuté si správca dane môže urobiť úsudok), a rozhodnutie o prepadnutí tovaru nezáviselo od posúdenia, či sa žalobca dopustil trestného činu alebo priestupku, a nenastali ani ďalšie skutočnosti, pre ktoré bol správca dane podľa § 25a ods. 1 OSP povinný konanie prerušiť. Z uvedených dôvodov krajský súd podľa § 250j ods. 1 OSP žalobu zamietol. Vo veci rozhodol napriek tomu, že právny zástupca žalobcu žiadal o odročenie pojednávania z dôvodu kolízií pojednávanií. Na tento dôvod krajský súd neprihliadal vzhľadom na charakter konania (preskúmovacie konanie), v ktorom súd vychádza z námietok uvedených v žalobe, ktoré po uplynutí lehoty nemožno rozšíriť (§ 250b ods. 1 OSP) ako aj skutočnosť, že o termíne pojednávania bol právny zástupca včas upovedomený (dňa 12.12.2008), pritom mal dostatok času si ustanoviť za seba zástupcu a o kolízii pojednávanií nepredložil ani žiaden dôkaz.

Proti rozsudku krajského súdu podal včas odvolanie žalobca uvádzajúc, že v celom administratívnom spise sa nenachádza jediný dôkaz, ktorý by preukazoval aké množstvo pohonných hmôt, ktoré bolo zaistené bolo nelegálne dovezené z Ukrajiny. Vykonanou expertízou bolo konštatované, že nie je možné určiť, že zaistené pohonné hmoty sú dovezené z Ukrajiny. Žalobca mal jednoznačné doklady, že tieto pohonné hmoty ako živnostník kupoval legálne na území Slovenskej republiky. Mohol byť preto vykonaný objektívny dôkaz a to účtovne porovnať množstvo kúpených pohonných hmôt s množstvom spotrebovaných pohonných hmôt, a ak vznikol rozdiel, tento by mohol byť braný tak, že neexistujú doklady

na jeho nadobudnutie legálnym spôsobom. Takýto dôkaz mohol a mal byť vykonaný. Taktiež tvrdenie žalobcu, že vo veci za ten istý skutok je vedené trestné stíhanie má v tejto veci význam, pretože môže nastať absurdný právny stav, ak by bol žalobca za tento skutok oslobodený, avšak rozhodnutie o prepadnutí pohonných hmôt by bolo zrealizované.

S poukazom na uvedené navrhol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, aby napadnutý rozsudok zrušil a podanej žalobe vyhovel.

K podanému odvolaniu sa dňa 18.03.2009 vyjadril žalovaný uvádzajúc, že počas daňového konania, tak ako to vyplýva z pripojeného spisového materiálu, žalobca nepredložil žiadne doklady o spôsobe nadobudnutia predmetnej motorovej nafty, teda neodstránil pochybnosti, ktoré viedli k zabezpečeniu predmetného tovaru a teda v súlade s § 14a ods. 1 a 2 zákona č. 511/1992 Zb., keďže žalobca ako držiteľ predmetného tovaru v lehote 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia o zabezpečení tovaru neodstránil pochybnosti, ktoré viedli k zabezpečeniu tovaru a veci, vydá správca dane rozhodnutie o prepadnutí tohto tovaru alebo veci v prospech štátu. Nadobudnutie zistenej motorovej nafty žalobca odôvodnil iba vyjadrením do zápisnice colného úradu z miestneho zisťovania zn. 16/2004-1 zo dňa 28.07.2004, keď uviedol, že motorovú naftu nakúpil od jemu neznámych občanov Ukrajiny, ktorú prečerpal do nájdených nádob. Uviedol, že vlastní viacero nákladných motorových vozidiel, naftu používal výhradne pre vlastnú potrebu. Motiváciou takéhoto konania malo byť podľa žalobcu zachovanie jeho firmy, užitie rodiny a zachovanie zamestnanosti podnikaním. Žalobca ďalej uviedol, že si je vedomý porušenia zákonov Slovenskej republiky a sľúbil, že to nikdy viac nezopakuje. Skutok ľutuje.

Žalovaný uviedol, že pokiaľ žalobca disponuje jednoznačnými dokladmi o nadobudnutí predmetného tovaru, tieto mal správcovi dane predložiť v zákonnej 15-dňovej lehote od právoplatnosti rozhodnutia o zabezpečení, v rámci ktorej mohol odstrániť pochybnosti, ktoré viedli k zabezpečeniu predmetného tovaru. Žalobca tak neurobil, dokonca tieto nepredložil ani s odvolaním proti rozhodnutiu o prepadnutí predmetného tovaru v prospech štátu. Žalovaný ďalej uviedol, že trestné konanie spočíva na úplne odlišných princípoch a zásadách konania, keď účelom trestného konania je zistiť a odhaliť páchatel'a a uložiť mu trest. Naproti čomu účelom daňového konania je chrániť záujmy štátu, t.j. určiť, vyrubiť a vybrať daň tak, aby nedochádzalo k zníženiu daňových príjmov verejných rozpočtov. Daňové konanie a trestné konanie sú na sebe nezávislými a samostatnými

konaniami a preto nie je v rozpore s platnými a účinnými právnymi predpismi, ak tieto prebiehajú súbežne. Zo žiadneho ustanovenia zákona č. 511/1992 Zb. nevyplýva, že správca dane je viazaný skutkovými zisteniami uskutočnenými v trestnom konaní. Správca dane je oprávnený a povinný vykonať vlastné dokazovanie podľa ust. § 29 zák.č. 511/1992 Zb. a nie vyčkávať na výsledky trestného konania.

S poukazom na uvedené navrhol žalovaný Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky, aby podľa § 219 OSP rozsudok Krajského súdu v Prešove potvrdil ako vecne správny.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku, ďalej len OSP) prejednal vec § 250ja ods. 2 veta prvá OSP v spojení s § 250ja ods. 3 veta druhá OSP v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 OSP) a rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil § 219 ods. 1 a 2 OSP ako vecne správny.

V tomto prípade Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací z obsahu pripojeného administratívneho spisu ako aj súdneho spisu zistil, že Krajský súd v Prešove rozhodol vecne správne, odvolací súd sa s v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozsudku a zároveň sa obmedzuje len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozsudku. Na zdôraznenie Najvyšší súd SR konštatuje, že odvolací súd sa stotožnil so záverom krajského súdu, že zákon č. 511/1992 Zb. neobsahuje žiadne ustanovenie, podľa ktorého by mali colné orgány v tomto konaní povinnosť v prípade, ak orgán činný v trestnom konaní v skôr začatom trestnom konaní nerozhodol, prerušiť konanie o prepadnutí tovaru, keďže trestné konanie je samostatným konaním, nezávislým od konaní iných a teda je aj nezávislé aj od konaní o zabezpečení a prepadnutí tovaru a vecí podľa zák.č. 511/1992 Zb.

V tomto prípade žalobca nepredložil žiadne dôkazy, ktorými by preukázal spôsob nadobudnutia zabezpečeného tovaru, a to v lehote 15 dní od právoplatnosti rozhodnutia o zabezpečení tovaru, najmä nepredložil dôkazy o spôsobe nadobudnutia minerálneho oleja, ktorý bol predmetom rozhodnutia o zabezpečení tovaru, preto sa odvolací súd stotožnil s argumentáciou krajského súdu ako aj argumentáciou žalovaného a správcu dane, že žalobca neunesol dôkazné bremeno na svoje tvrdenia, keď nepredložil žiaden dôkaz, ktorým by uvedené skutočnosti preukázal. Takéto návrhy sa nenachádzajú ani v administratívnom spise, ani v súdnom spise, prípadne v prílohách odvolania.

K návrhu na vykonanie objektívneho dôkazu (účtovne porovnať množstvo kúpených pohonných hmôt s množstvom spotrebovaných pohonných hmôt a až rozdiel uvedeného by mal byť dôkazom o množstve nelegálne dovezených pohonných hmôt z Ukrajiny), ktorý je obsiahnutý v odvolaní žalobcu proti rozsudku krajského súdu, k tomu odvolací súd konštatuje, že vzhľadom na dispozičnú a koncentračnú zásadu, ktorá platí v správnom súdnictve, na takýto návrh nebolo možné už prihliadnuť, keďže bol uplatnený po uplynutí lehoty upravenej v § 250b OSP v spojení s § 250h ods. 1 OSP.

K podanej žiadosti právneho zástupcu žalobcu o odročenie súdneho pojednávania vytýčeného na 16.01.2009 Krajským súdom v Prešove, tu sa senát Najvyššieho súdu SR v plnom rozsahu stotožnil s argumentáciou krajského súdu obsiahnutou na strane 5 napadnutého rozsudku krajského súdu, pretože z obsahu súdneho spisu zistil, že advokát žalobcu nepredložil spolu so žiadosťou o odročenie pojednávania žiaden doklad, ktorý by preukazoval tvrdý dôvod odročenia, t.j. že požaduje odročenie pojednávania z dôvodu kolízie s iným pojednávaním, keďže dôkaz o inom pojednávaní nepredložil. Najvyšší súd Slovenskej republiky z obsahu súdneho spisu tiež zistil, že žalobca telefonicky dňa 15.01.2009 oznámil krajskému súdu, že sa pojednávania súdu nezúčastní z dôvodu práceneschopnosti, faxovým podaním predložil kópiu práceneschopnosti, avšak z úradného záznamu, ktorý je obsiahnutý na liste č. 30 súdneho spisu nevyplýva, že žalobca požiadal aj o odročenie pojednávania. Z uvedených dôvodov vyhodnotil odvolací súd postup krajského súdu za opodstatnený, v súlade s § 250g ods. 2 OSP.

O trovách konania rozhodol odvolací súd podľa § 246c ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 250k ods. 1 veta prvá OSP tak, že žalobcovi, ktorý nemal úspech v odvolacom konaní, právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave dňa 28. mája 2009

JUDr. Ivan R u m a n a , v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Alena Augustiňáková